

til 1. April 1916, idet man havde haft Opmærksomheden — jeg kan godt sige: stærkt — henvendt paa andre Landes Lovgivning paa det her omhandlede Omraade. Vandforsyningsteknikere havde undersøgt Forholdene i Norge, Sverige, England, Frankrig, Italien og Østrig foruden i nogle tyske Stater, og man havde navnlig fæstet sin Opmærksomhed ved den preussiske Vandlov af 7. April 1913, som man havde tænkt sig som et brugeligt Forbillede ved en Revision af vor Vandforsyningslov, forinden den udløb den 1. April 1916. Saa kom imidlertid Verdenskrigen med sine mange andre og endnu større Opgaver, og dette bevirkede, at Spørgsmaalet om Revision blev udskudt paa ubestemt Tid. I Januar 1921 nedsatte Indenrigsministeren derefter en Kommission eller et Udvalg, i hvilket bl. a. dette Tings højtærede Formand havde Sæde, og dette Udvalg, der i overvejende Grad var sammensat af Teknikere og sagkyndige, havde til Opgave at udarbejde en Lov om Vandforsyningsanlæg, idet man samtidig fornyede Loven af 1914 første Gang til 1918, derefter til 1920, og siden hen har man hvert Aar for eet Aar ad Gangen fornyet Loven, saaledes at den nu udløber den 1. April i Aar. I dette Udvalg eller i denne Kommission kom naturligvis straks to Principper til at staa overfor hinanden. Paa den ene Side stod de, der stærkt hævdede Samfundets Ret til Grundvandet og navnlig Samfundets Ret til at skaffe sig Vand til Drikkebrug og skaffe det fra de underjordiske Vandløb i Stedet for af Overfladevandet, paa den anden Side de, der med megen Fasthed hævdede den enkelte Grundejers Ret til i fuld Udstrækning at raade over sin Jord ikke alene over dens Overflade, men ogsaa under dens Overflade. Glædeligvis gik dog denne sidste Retning med til fuldt og helt at anerkende Samfundets Ret til at skaffe sig det nødvendige Drikkevand, saaledes at Udvalgets Betænkning, der blev afgivet i Februar 1922, indeholdt et Forslag til Lov om Vandforsyningsanlæg, som enstemmigt var vedtaget af Udvalget, hvilket var saa meget heldigere i dette Tilfælde, som det jo her drejede sig om meget vanskelige og indviklede Spørgsmaal. Det er dette Kommissionsforslag, der blev fremsat i Landstinget den 6. Februar 1925, idet der kun var foretaget to Ændringer deri, den ene gaaende ud paa at bringe Bestemmelserne om Vidneførsel for Landvæsenkommissionerne i Overensstemmelse med Reglerne i Retsplejelovens § 18, medens den anden var en Tilføjelse til Forslagets § 21 om

eventuel Afsoning af Bøder, der ikke kan inddrives ved Udpantning. Forslaget naaede imidlertid ikke at blive færdigbehandlet i den Samling, hvorfor det den 8. Oktober 1925 paa ny blev fremsat i Landstinget, hvor det senere blev henvist til et Udvalg, der saa afgav en enstemmig Betænkning som allerede nævnt af den højtærede Indenrigsminister.

Det vilde føre for vidt at komme nærmere ind paa Forslagets enkelte Paragraffer; den højtærede Indenrigsminister har jo berørt adskillige af dem. Forslaget tager jo billedlig talt ny Jord under Plov, men naar man opmærksomt har fulgt det paa dets Vej gennem det andet høje Ting i Fjor ved Sagens første Behandling, men navnlig ved anden Behandling i Aar og saavel af den dør førte Forhandling som af den af Landstinget afgivne Betænkning ser, hvor grundigt og omfattende saavel Udvalgs- som Underudvalgsarbejdet har været, og dertil tager i Betragtning, hvilken fortrinlig sagkyndig Bistand der har været ydet Udvalget, tror jeg, man maa betragte det som det bedste, om Forslaget maatte blive ophøjet til Lov i den Skikkelse, det nu har faaet ved de i det andet høje Ting vedtagne 43 Ændringsforslag. Jeg anser kun meget faa af dem for at være væsentlige Forbedringer, men mener paa den anden Side, at Forslaget dog ikke i sine Hovedlinier er blevet i nævneværdig Grad forringet, omend jeg maa beklage, at den af den højtærede Indenrigsminister foreslaaede Vandforsyningskommission helt er aflivet i denne Omgang. Det er en Afgørelse, som jeg tror vil komme til at svide i adskillige Tilfælde, for ved Hjælp af denne Vandforsyningskommission havde man jo sikret hele Landet en saadan Centralledelse, et saadant Fællesorgan, at man med nogenlunde Tryghed kunde gaa ud fra, at Kendselserne i det mindste blev ensartede, hvad man ikke kan være saa sikker paa, naar denne for hele Landet gældende Overinstans mangler.

Trods denne Mangel, som jeg altsaa mener, Lovforslaget har paa dette Punkt, skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det til Vedtagelse uforandret i dette høje Ting.

Rudfeld: Dette Lovforslag er oversendt til dette høje Ting den 23. Marts, og nu har vi den 25. Det er da givet, at et saa omfattende Forslag som dette kun kan faa en rent formel Behandling. I den korte Tid, der er tilbage af Samlingen, vil det ikke være muligt for Tingets Medlemmer at overskue Konsekvenserne af dette Lov-